

tages Udpantning, og det kan, som Erfaringen viser, tage ret lang Tid, især naar, hvad stundom er Tilfældet, Begæringen om Foretagelse af Udpantning hos den paagældende kommer til den vedkommende Politimester, efter at Barnefaderen har begivet sig til en anden Jurisdiktion. Begæringen maa da sendes efter, for at faa Udpantningen foretagen paa det ny Opholdssted og maaske derfra til et tredje. Hvis Forholdet er det, at Barnefaderen ikke er til at finde, skal Moderen henvende sig til Barnefaderens Forsørgelseskommune, men hun er da udsat for, at den Kommune, som man anser for Forsørgelseskommunen, nægter at være det, og det selv om der optages et nok saa grundigt Forsørgelsesforhør; Spørgsmaalet om, hvor den paagældende er forsørgelsesberettiget, kan nemlig stundom afhænge af Omstændigheder, hvorom Forsørgelsesforhøret ikke indeholder Oplysninger. Det kan f. Eks. afhænge af, om den paagældende et eller andet Sted har faaet Fatigunderstøttelse, uden at man ved det, for ikke at tale om, at Forholdene kunne have forandret sig siden den Tid, Resolutionen udfærdigedes, idet der er kommet andre Omstændigheder til, der gøre, at det er muligt, at han er bleven forsørgelsesberettiget andetsteds. Overhovedet er det jo noget, som enhver, der har med disse Forhold at gøre, ved, at en Kommune ikke anerkender en Person som forsørgelsesberettiget, naar ikke samtlige de Omstændigheder, som maa komme i Betragtning, vise dette; er der nogen Tvivl, tager den paagældende Kommune Anstand, og dermed kan der gaa lang Tid. Det vilde derfor, hvis det, der her foreslaas, blev gældende Ret, i mange Tilfælde kunne ske, at Barnemoderen kom til at vente meget lang Tid, maaske endog 1 Aars Tid eller 2, inden hun fik sin Ret, naar f. Eks. Spørgsmaalet om, hvilken Kommune der var Forsørgelseskommune til sidst blev forelagt Øvrigheden, maaske gennem begge Instanser. Paa dette Hovedpunkt indeholder altsaa dette Lovforslag i Virkeligheden en betydelig Tilbagegang, idet det stiller Moderen meget ugunstigere, end hun er stillet ved Loven af 1892. Det er, som jeg tidligere sagde, en Tilbagevenden til noget, som man, efter at have prøvet det i 4 Aar, erstattede med noget andet. Jeg tvivler derfor højlig paa, at Rigsdagen skulde være villig til paa dette Punkt atter at vende tilbage til den Gang forkastede Bestemmelser, tilmed saaledes, at de bleve ugunstigere for Mo-

deren. Derefter skal jeg omtale et andet Punkt, nemlig den Bestemmelse, som findes i § 4 om, at naar der er erhvervet Resolution af Overøvrigheden, skal der optages Forhør til Oplysning om saavel Faderens som Moderens Forsørgelsessted. Herom sagde den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at dette dog maaske kunde forårsage noget unødvendigt Arbejde for Politiet, men han mente dog ikke, at det havde stort at sige. Dette er imidlertid en Bestemmelse, som jeg ikke kan gaa med til; jeg kan ikke paa denne Maade bebyrde Forhørsdommerne med et Arbejde, som muligvis vil vise sig at være spildt, fordi det ikke behøves. Man optager overhovedet ikke Forhør, blot fordi der er en Mulighed for, at der en Gang i Tiden kan blive Brug for det; man maa vente, til Sagen bliver aktuel, i nærværende Tilfælde vente, til der foreligger Spørgsmaal om den vedkommendes Forsørgelseskommune. Jeg tvivler ikke paa, at Forslagsstillerne have tænkt sig, at et Forsørgelsesforhør ikke er nogen stor Sag. I enkelte Tilfælde kan det ogsaa være let nok at optage et saadant Forhør; men det kan ogsaa være et meget omfattende Arbejde for Forhørsdommeren. Skal et Forsørgelsesforhør have Betydning, er det ofte ikke nok, at Forhørsdommeren udspørger vedkommende Barnefader om hans Fødsel, Fødested, om han er ægte eller uægte født og om, hvor han har opholdt sig o. s. v.; det er tillige nødvendigt, at Forhørsdommeren prøver de Forklaringer, den paagældende har givet; man faar Brug for Døbe- eller Navneattest, bl. a. for at se, hvor og naar paagældende er født, og om han er født i Ægteskab eller uden for Ægteskab; i hvilket sidste Tilfælde det ofte bliver nødvendigt at optage Forhør paa det angivne Sted til Oplysning om, hvor hans Moder var forsørgelsesberettiget for derefter at bestemme hans Forsørgelsessted. Hvis han har naaet den Alder, i hvilken man kan have erhvervet nyt selvstændigt Forsørgelsessted, kan det blive nødvendigt at søge Oplysninger rundt omkring, og skal dette have nogen aktuel Interesse, maa de tilvejebringes saaledes, at man nogenlunde kan stole paa dem. Men dermed naas kun Oplysning om hans Forsørgelsessted i det Øjeblik, Undersøgelsen finder Sted; naar der saa gaar nogle Aar, og man skal indkræve et Bidrag efter den afgivne Resolution, bliver der maaske igen Spørgsmaal om, hvor han da er forsørgelsesberettiget. De ærede Forslagsstillere gøre ganske vist — om end noget uklart — i 2det Membrum af § 4